

*Alla som binder sina egna flugor vet att övning ger
färdighet – och allt vackrare och fiskligare flugor.
Men ingen regel utan undantag...*

Min första fluga

Min första fluga såg ut som kriget.

En klumpig, tilltufsad, oproportionerlig historia, framsvettad med ovana fingrar bakom ett postorderinköpt bindstöd, som egentligen var avsett för laxflugor och inte små torrflugeskrokar. Coachman var flugans namn och jag antar att det var alla lovord välkände flugfiskaren och fiskeförfattaren Nils Färnström strött över denna fluga, som fick mig att välja den som premiärfluga. Fast jag band inte den kungliga varianten med stjärt och lysande röd midja, som Färnström förespråkade, utan föredrog vardagsversionen med endast tre beståndsdelar: kropp av påfågelter, brunrött hackel och quillvingar av vit and.

Den gamle engelske kusken Tom Brosworth, som en gång skapade flugan, skulle roterat i sin grav, om han kunnat se mitt första försök som flugbindare. Trots att jag slaviskt följde bindanvisningarna och dessutom hade både bilder och köpeflugor (för säkerhets skull...!) att jämföra med, så fanns det inga större likheter med originalet, när jag äntligen kunde lossa mitt nybörjaralster ur städets käftar.

Kroppen skulle visserligen ha "volym" enligt bindanvisningen, men min Coachman hade en kropp som mer förde tankarna till en överjäst bulle. Hacklet var ojämnt och för långt samt spretade åt alla möjliga håll och kanter – utom de rätta.

Och vingarna. De läckra, vita upprättstående quillvingarna, som var flugans kännetecken, såg ju inte alls ut som på bilderna. Hur jag än bar mig åt, kunde jag inte få de ömtåliga fjäderfibrerna att hålla samman och få "vingform". Väl inbundna på kroken fransade vingarna upp sig och blev till spretiga strån.

Men ändå. Det var min första egenhändigt bundna fluga och den placerades med vördnad i ett eget hedersfack under Wheatleyaskens fönsterlock.

Och trägen vinner som bekant. Redan nästa Coachman, som jag band, hade åtminstone avlägsna likheter med originalet och efter flera långa kvällars envisa övningar började mina flugor se riktigt hyfsade ut.

Coachmannen följdes av andra mönster och flugaskens fack fylldes efterhand med mängder av dunkrokar. Nu skulle det flugfiskas! Och framförallt med egna flugor...

*** **

Sommaren det året vandrade jag än en gång i Färnströms fotspår längs Storåns håar. Och visst fick jag fisk. De flesta visserligen på köpeflugorna: när det kom till avgörandets stund var det oftast någon av dessa jag satte på tafsen. Jag litade väl inte riktigt på mina egna alster trots allt. En kväll satt jag vid Lillhån och såg hur stora öringar vakade oupphörligt i inloppsströmmen till hån. Jag hade gått igenom i stort sett allt jag hade i flugväg i mina askar, både egna och köpta flugor, utan att få ens ett tillslag.

Nu var jag trött, besviken och inte så lite förbannad. Kanske skulle man börja samla frimärken istället..?

Då fick jag se hur det kryllade av små svarta insekter på stenarna runt mig. Det var nykläckta nattsländor, som i tusental kravlade sig upp för att torka vingarna och starta ett nytt liv. Impulsivt skrapade jag ihop en "klase" sländor i handflatan och lät dem driva neråt med strömmen.

Reaktionen blev våldsam.

Klumparna av nattsländor hade inte hunnit drifva mer än fem, sex meter med strömmen, förrän de försvann i ett par våldsamma plask!

Ivrig och med pånyttfött hopp började jag gå igenom flugaskarna igen. Fanns där möjligen någon fluga, som såg ut som ett halvdussin hopklibbade, mörka nattsländor?

Och där fanns den ju. Naturligtvis. Min allra första fluga! Med en självklarhet, som uteslöt alla tvivel, lyste den mot mig från sitt ensamma hedersfack i asken.

Med darrande fingrar knöt jag min Coachman på tafsen, gav den en Töffidusch, repade av några meter fluglina och lät hela härligheten driva iväg med strömmen.

Linan var långt ifrån sträckt, när öringen tog flugan, men det gjorde ingenting. Tillslaget var så våldsamt, att fisken krokade sig själv...

Öringen vägde 1,2 kilo. En gyllengul, rödprickig skönhet, som innan vakfesten var över fick sällskap med en lika vacker kilosbit. Båda fiskarna tog på min Coachman och det var med inte så lite stolthet svällande i bröstet jag vandrade hem till tältet och kompiserna.

Nästa dag insåg jag att Coachmannens saga var all. Flugan var helt sönderriven av vassa öringtänder. Påfågelherlet var nästan försvunnet, liksom "vingarna" och hacklet hade börjat vinda upp sig.

Men det gjorde inget. Det blev inga liknande nattsländekläckningar den fiskeveckan och under åren som gått har jag aldrig igen lyckats lura några storöringar med samma metod.

Men någon gång, när jag får tid, ska jag sätta mig ner och binda upp ett par exemplar av min egen "Swedish Multiplied Sedge", ty man vet ju aldrig.

Det är en bra fluga, det kan jag försäkra.

Den påminner visserligen avlågset om en övergödd Coachman, men det ska man inte bry sig om...